

det, er, fordi jeg anseer det for at være ganske passende, ganske tilbørligt, at forelægge Thingets ærede Medlemmer det Spørgsmaal, om de ogsaa mene, at Loven er af den Bigtighed, har den Betydning, at man skal lade det komme an paa en Ministerkrise og en Anvendelse af det kongelige Veto. Jeg synes dog idetmindste, at, naar man skal holde paa en Lov ligeoverfor disse Udfigter, skal man have en fuldkommen Overbeviisning om Lovens Fortrinlighed; men jeg er overbevist om — jeg veed ikke, om jeg tager feil, men min Overbeviisning er sikker —, at der vist ikke er en Æneste her i Salen, der synes, at denne Lov er en god Lov. Men, dersom man nu synes dette, saa veed jeg ikke, hvorfor man da vil stemme for den ligeoverfor de Udfigter, der synes at vise sig, hvis den gaaer igjennem. Det var det, jeg meente, jeg kunde være berettiget til at udtale, at Enhver vilde gjøre sig Rede for, hvad det er for en Lov, han stemmer for ligeoverfor de Udfigter, der, som sagt, vise sig bagved Loven.

Formanden: Den 8de Landsstingsmand for anden Kreds (B. Christensen) har begjæret Ordet; han har rigtignok haft det tvende Gange, men jeg antager ikke, at Thinget har Noget imod, at han atter erholder det (Nei!).

B. Christensen: Jeg frasalder Ordet.

Dreier: Jeg skal blot tillade mig i al Korthed at udtale, navnlig med Hensyn til de Uttringer, der ere faldne fra den sidste ærede Taler, at jeg anseer paa ingen Maade dette Lovforslag som et Fuldkommenhedsværk; jeg erkjender, at det har adskillige Mangler, og jeg mener i Særdeleshed, at det er en væsentlig Mangel, at der er betydelige Indskrænkninger, navnlig med Hensyn til Valgretten; men jeg troer, at det vil bringe et saa væsentligt Gode, at man ikke bør skyde det bort. Der er et Punkt, hvori det i Særdeleshed er af Bigtighed, og det er det, hvorved der aabnes den Deel af den talrige Befolkning af Sognekommunerne, som hidtil har været aldeles udelukket, Afgang til at gjøre deres Stemme gjældende ved Valget af de Mænd, der skulle bestyre ogsaa deres Anliggender, og det paa et Tidspunkt, som forspildes, saafremt Loven ikke

nu vedtages, nemlig det Tidspunkt, da der over hele Landet skal foregaae nye Valg til Sognekommunerne. Jeg maa derfor fremdeles nu, som da Sagen forhen var til Forhandling her i Thinget, paa det Bestemteste tilraade, at Loven vedtages, og jeg kan ikke lade mig afholde derfra ved den Betragtning, der er gjort gjældende fra forskjellige Sider, at Vedtagelsen af den her i Thinget muligens kunde foranledige, hvad man kalder en Ministerkrise. Thi, skulde det virkelig, naar det kom til Stykket, blive Tilfældet, at denne Sag skulde give Anledning til en Ministerkrise eller til en stor Spaltning i Regjeringen, saa forekommer det mig rigtignok, at der kunde være nogen Anledning til, idetmindste for Nogle, at fatte den Mening, at der gaves Clementer i Regjeringen, der ikke vare Folkefriheden særdeles hengivne, og at det saa muligens turde være mindre ulykkebringende, om der skete en Forandring.

Bardenfleth: Der har under disse Forhandlinger været fremsført adskillige Uttringer, jeg kunde have havt Lust til at imødegaae; men jeg troer, at jeg ikke bør opholde Thinget længe. Sagen selv er, forekommer det mig, tidligere fremstillet saa klart, navnlig af den ærede 1ste Landsstingsmand for 1ste Kreds (Andræ), at jeg ikke behøver at vende tilbage dertil. Jeg troer imidlertid dog at maatte imødegaae en Uttring af den ærede 5te Landsstingsmand for 1ste Kreds (Bessely), da han troede, at jeg ikke var berettiget til at tage Hensyn til en mulig Udtrædelse af en Minister, sørend Ministeren selv havde tilkjendegivet, at han vilde udtræde. Jeg troer, at jeg var fuldkommen beføjet til de Uttringer, jeg i denne Retning fremsførte. Jeg troer, at det af den høitærede Indenrigsministers Udtalelser fremgik, at han var fuldkommen imod de Principer, som indeholdes i denne Lov. Jeg troer, at Loven er af den Bigtighed, at en Indenrigsminister hverken af Rigsdagen eller af sine Colleger, selv om der imellem dem var Uenighed, kan lade sig tvinge til at gennemføre en Lov af denne Bigtighed, naar den saaledes strider imod hans Anskuelser i alle dens Grundtræk. Deraf maa man jo ligefrem drage den Slutning, at den Minister, under hvis Res-